

Beszámoló Franciaországból

Mindjárt ott vagyunk! Már csak néhány kanyar... Ez már az utolsó kanyar? Nem, még mindig tekergünk egy kicsit... Most már tényleg az jön! Már látom a tavat! Ez lesz az! Az ott már az apátság tornya! Ezek már az apátsági erdők! Megérkeztünk!

Nagyjából ezek az érzések kavargtam bennem, amikor a kanyargós hegyi utakon közeledtünk az Hautecombe-i apátság felé. Bár már számtalanszor jártam erre, most tudtam, hogy valami más lesz. Most nem csak néhány napra érkeztem, hogy megünnepeljem a Húsvétot, most nem csak az ifjúsági találkozó miatt jöttem, hanem most jónéhány hetet itt töltök. Az izgalom mégis ugyanaz volt bennem, mint az első alkalommal, amikor megláttam az apátságot. Miután vonattal átjöttünk a hegyeken, most autóban ülünk, és leereszkedünk a hegyek közé, a tópartra, távol a településektől. A béke szigetére. Leparkolunk az apátság elé, és elfog az az érzés, hogy hazaértem. Különösebben nem foglalkozom azzal, hogy pedig most jöttem el otthonról, miért most érzem azt, hogy otthon vagyok? Nem tűnik furcsának.

Ami azonban rögtön feltűnik, hogy milyen csend és nyugalom van. Mivel eddig ebben az apátságban csak több száz fős rendezvényeken jártam, egész meglepőnek tűnik, hogy csak néhány szerzetest látok a kerengőben, és ők is nagyrészt az idelátogató turistákkal vannak elfoglalva. Beljebb érve az apátságba, a turistáktól már elzárt területen nagy örömmel fogad egy nővér, majd elkísér a szobámba. Mivel egész nap utaztam, nyugodtan berendezkedhetek, és majd elég, ha este csatlakozom hozzájuk, mondja kedvesen. Én azonban nagyjából fél órával később már az erdőben vagyok, felmegyek a kilátóba, lesétálok a tópartra, meglátogatom a legelésző teheneket, bepillantok a csónakházba, és csak csodálom a környezetet. Végül a csendes elmélkedésre és imára fenntartott teraszon kötök ki, és egészen az esti szentségimádásig csak csodálom az elém terülő látványt. Este

csatlakozom a közösséghez, és a jó hangulatú vacsora közben igyekszem megismerkedni azokkal a szerzetesekkel és világi testvérekkel, akiket még nem ismerek. A beszélgetés

nagyon jó hangulatban telik, és észre sem veszem, hogy mennyire elfáradtam a hosszú utazástól és a nagy sétától, amit az apátság területén megtettem. Így hát nyugovóra térek, azzal a tudattal, hogy másnapról indul az igazi kaland!

Beletelt egy néhány napba, mire beleszoktam a közösség napirendjébe, megismertem az apátságot, és már nem tévedtem el benne minden kanyar után, de

szerencsére mindig volt valaki, aki útba tudott igazítani. Egy idő után megtaláltam azt a helyet is, ahol egy kicsit egyedül tudok lenni, ahol tudok csendben imádkozni, ami nagyon fontos volt egy ilyen élményekben gazdag időszakban. Rögtön be is csatlakoztam az ifjúsági találkozó előkészítésébe, és újra újra rá kellett döbbernem, mennyire találó név a találkozóknak a „Welcome to Paradise”. A mindennapi teendőkhöz elég hamar belejttem, megismertem azt a néhány embert, akikkel

aktívabban dolgoztam együtt a hetek folyamán, és a többi munkacsoport résztvevőit is. Külön öröm volt számomra, amikor egy-egy vendéggel dolgoztunk együtt, akivel néhány fontos kérdést megvitattunk, együtt gondolkoztunk azon, hogy mi lenne a legmegfelelőbb módja a fiatalok megszólításának. Egyik ilyen kiemelt vendégünk Vincent Breynaert atya volt, aki szeptembertől már egész Franciaországban az ifjúságpasztoráció felelőse, így kiemelkedően nagy élmény volt néhány szót váltani vele.

Ezekon a vendégeken és a szerzeteseken keresztül rengeteget tanulhattam arról, hogy Magyarországon kívül milyen a pasztorációs munka. A munkacsoportunk igen nemzetközi volt, így rengeteg beszélgetésünk volt arról, hogy mindegyikünkönél otthon milyen az ifjúság, az Egyház szerepe.

Igencsak szemléletformáló volt, és új perspektívákat nyitott meg számomra. Azzal együtt, hogy alapvetően én a 18-30 év közötti fiatalokkal foglalkozó ifjúsági misszióval voltam, néha volt lehetőségem a közösség más misszióiba is bepillantani, például egy hetet 8-11 éves gyerekekkel töltöttem.

A missziós munkát meg-megszakította a liturgikus és közösségi élet, de ez volt az, ami lehetővé tette azt, hogy minden nap újult erővel kezdjünk neki a szolgálatnak, újra igazán Isten szavát keresve haladhassunk tovább az előkészületekben. Az imaidők alkalmával én rengeteget töltekeztem, és azt hiszem, itt csengett le bennem az adott nap történéseinek folyama, itt értettem meg, hogy mit is éltem át egy-egy találkozás, feladat, séta, erőfeszítés alatt.

Az ott töltött néhány hetem csúcspontja természetesen maga az ifjúsági találkozó volt. Leírhatatlan élmény volt látni fiatalok tömegét, ahogy jókedvűen, vidáman, lelkesen jönnek, hogy találkozzanak Jézussal, és egymással. A hét során jobbnál jobb előadásokat

hallhattunk, láttunk fiatalokat, akik kiálltak 1500 társuk elé, hogy tanúságot tegyenek a hitükről, imádkoztunk egyszerre közel 20 nyelven és részesei voltunk számtalan találkozásnak és számtalan csodának. Elképesztő volt látni, hogy mindaz, amiért mi hetekig

dolgozunk, amit hosszú órákon keresztül készítettünk elő, most valósággá válik. A fiatalok lelkesedése az időnkénti nagy esőzés alkalmával sem tört meg, ugyanolyan vidáman, vagy talán még nagyobb jókedvvel jöttek minden reggel a közös imára.

Azt hiszem, hogy a Franciaországban eltöltött néhány hét egy felejthetetlen élménnyé vált számomra. Rádöbentem, hogy nem szabad félni új dolgokba belevágni, ezek az élmények mindig csak gazdagítanak bennünket. Hazatérve egészen másképp tudok a tanulmányaimra tekinteni, új lelkesedést kaptam abban, hogy igenis megéri ezt csinálni. Hidd el Te is, aki ezt olvasod, hogy erre Te is képes vagy! Képes vagy arra, hogy a tapasztalataiddal gazdagítsad a környezetet, a körülötted lévő embereket, és így a világot is. Ne félj, vágj bele ebbe a kalandba, megbánni biztosan nem fogod!